

Alíz a puszta országban

Grétának

Elfáradtam. Tudom. Keményen
 megdolgoztam ezért a tudásért.
 Mivel azonban remegek a szörnyű
 fáradtságtól, szemre idegkimerült
 vagy megfélemedett képet nyújtok
 inkább az idegen népek számára,
 akik készek a hazájukért halálra
 gürölni magukat. Egy sarokházba
 lépek be, és párosával szedem
 a lépcsőfokokat – emlékezetem
 most nem csalhat meg. A lakás azonban
 egészen másként fest, üres és vakít
 a beugró napfénytől, felcsiszolva
 a hajópadló is. Duplájára nyúlt
 meg a szoba, melynek sarkában annyit,
 de annyit dolgoztam, hogy a két kezem
 belegöbbedt. Egykori széklábaim
 közt hever most Alíz, a kölyökmacska,
 holmi alvadtvérszínű tollfészekben.
 Mit tettél, Alíz, egy erdőt faltál fel!
 Mondom sírva magamban. Mire ő
 két hátsó lábára állva, s düllesztve
 mellét szorítja bordáit mancsával,
 s így szól síri hangon: „Hát milyen ember
 vagy te, te senkiházi, mit tudsz te
 a szőverdeséséről, ha kutyával
 álmodtál és madárénekre ébredsz,
 s csakhamar visszaalszol a dalára?
 Szüntelen szunyálás neked az élet?
 A dalnak a húsát, ízét nem érzed?
 Semmit sem tudsz a fájdalomról, mely
 bennünket, macskaféléket éltet,
 s nem a kutyáitokat, akiknek le-
 rágott csont a fájdalom, aztán jön
 csak a veleje. Gondoltál bele
 már ebbe, ember?” És méltósággal
 visszaereszkedett a mellsőire,

*s oldalát dagadt bokámhoz dörgölve
kilépdelt a fényből a függőségbe,
a körfolyosó sosincs-végébe,
bal szemem könnybe lábadt, csípte
valami kór, jobb szememet a fészek
forgatta föl-le, csőr, koponya, véres
tollak elegyágya, s hogy e ragyogó
világban egyediül vagyok, én, gyáva.*

Agnus dei

a diák Peter Schreier emlékének

*Mikor zajt mondok, félnótás fülemnek
adok hangot, s bágyadt vagy túlfútott
eszemnek, mely lusta dicsérni az
eget, a kórusban elvesztem
hallgat, és ha verset írni támad
kedve, azt süket füleknek szánja,
cibálja őket a cimpájuknál
fogva, kis mócsingomnak hívva hol
az egyikéét, hol egy másikéét.
A zajongókat munkára fogja
s elnémítja. Ha eszemnél vagyok,
jól beszalonnázom, úgy táncolok, mint
egy disznó, a tyúkólat szétdőlvén,
megtollasodva levágás előtt,
majd sebzetten nekirontva a gyűlölt
kismamáknak. Ha tavaly nem vágják ki,
a szilvafa biztos kidőlt volna.
Mikor sikoltoznak, hivatásomnak
érezem, hogy eleget tettem, vizet
mertem inni az öregek romos
udvarában, tudván, amit Ibsen már
mikor világgá kürtölt, hogy a víz
már mióta mérgezett. Mivel a kút
és a pöce úgyszólván egymásba
esnek. Most mit tegyek én, ha egyszer
zene a fülemnek, amikor esik.
S a vér, amit fél óra múltán a
felpaprikázott cimpámból vesznek.
Az mit árul el a lármából nekik.*